

«NINGÚ ESCRIU SOBRE SENTIMENTS
COM HO FA LA COLLEEN HOOVER». ANNA TODD

TRENCAR EL CERCLE

COLLEEN
HOOVER

Columna

EL GRAN FENOMEN
INTERNACIONAL

COLLEEN HOOVER
TRENCAR
EL CERCLE

Traducció de Mar Vidal

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *IT ENDS WITH US*
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2023

© COLLEEN HOOVER, 2016

ALL RIGHTS RESERVED

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH THE ORIGINAL PUBLISHER,

ATRIA BOOKS, A DIVISION OF SIMON & SCHUSTER, INC.

© DE LA TRADUCCIÓ: MAR VIDAL APARICIO, 2023

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3069-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 7.395-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

Aquest llibre és una obra de ficció. Qualsevol referència a fets històrics, persones o llocs reals s'ha utilitzat de manera fictícia. Altres noms, personatges, llocs i esdeveniments són producte de la imaginació de l'autor i qualsevol semblança amb fets, llocs o persones reals, vives o mortes, és pura coincidència.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podem contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

Mentre soc aquí, asseguda amb les cames a banda i banda del petit mur, contemplant els carrers de Boston des d'una altura de dotze pisos, no puc evitar pensar en el suïcidi.

No en el meu. La meva vida m'agrada prou per voler saber com continua.

Penso més en el dels altres, i en com arriben finalment a prendre la decisió de, simplement, posar fi a les seves vides. Em pregunto si se'n penedeixen en algun punt. En el moment just després de deixar-se anar i un segon abans d'impactar amb el terra, en aquesta breu caiguda lliure deuen sentir una mica de remordiment. Potser miren cap al paviment que es precipita cap a ells i pensen «Oh, merda, ha estat una mala idea»?

Més aviat, diria que no.

Penso molt sovint en la mort. I avui en especial, tenint en compte que fa dotze hores he pronunciat un dels elogis a un difunt més èpics que de ben segur han sentit mai els habitants de Plethora, Maine. D'acord, potser no ha estat el més èpic, però es podria considerar el més

desastrós. Diria que depèn de si ho preguntes a la meva mare o si m'ho preguntes a mi. La meva mare probablement no tornarà a voler dirigir-me la paraula fins d'aquí a un any.

Enteneu-me; l'elogi que he pronunciat no era prou profund per passar a la història. No com el que va pronunciar la Brooke Shields al funeral d'en Michael Jackson. Ni com el que va fer la germana de l'Steve Jobs. O el germà de la Pat Tillman. Però ha estat èpic a la seva manera.

Al principi estava nerviosa. Al cap i a la fi, era el funeral del prodigiós Andrew Bloom, l'alcalde adorat de la meva ciutat de Plethora, Maine. El propietari de l'agència immobiliària més pròspera del municipi. El marit de la molt estimada Jenny Bloom, la més reverenciada professora adjunta de Plethora. I el pare de la Lily Bloom, l'estranya noia de cabells vermells que un cop es va enamorar d'un sensesostre i va ser la vergonya de tota la família.

Aquesta seria jo. Soc la Lily Bloom, i l'Andrew era el meu pare.

Avui, tan aviat com he acabat de pronunciar el seu elogi, he agafat un vol de tornada a Boston i m'he escolat al primer terrat que he trobat. Repeteixo, no perquè tingui tendències suïcides. No tinc cap intenció de llançar-me daltabaix d'aquest terrat. Simplement, tinc una gran necessitat d'aire fresc i de pau i tranquil·litat, i és una merda que no pugui obtenir-los al meu apartament, perquè és un tercer pis sense cap mena d'accés al terrat i tinc una companya de pis a qui li agrada sentir-se cantar.

Però no havia previst que hi faria tant de fred, aquí a dalt. No és insuportable, però tampoc és gaire còmode. Com a mínim puc veure els estels. Els pares morts, les

companyes de pis exasperants i els elogis dubtosos se suporten millor quan el cel nocturn és prou clar per fer-te sentir literalment la grandesa de l'univers.

M'encanta quan el cel em fa sentir insignificant.

M'agrada aquesta nit.

Bé... Deixeu-me que ho torni a formular perquè reflecteixi de manera més apropiada els meus sentiments en passat.

Em *va agradar* aquesta nit.

Però, per desgràcia meva, la porta s'ha obert de bat a bat i tan bruscament que espero que les escales escupin un ésser humà al terrat. La porta es torna a tancar de cop i unes passes creuen decidides la coberta. No em prenc la molèstia de mirar qui és. Sigui qui sigui, és més que probable que no s'adoni de la meva presència en un racó, enfilada al petit mur de l'esquerra de la porta. Ha aparegut tan inesperadament que no és culpa meva si es pensa que està sol.

Sospiro en silenci, tanco els ulls i recolzo el cap a la paret d'estuc del darrere, mentre maleixo l'univers per haver-me pres de cop aquest moment tan plàcid i introspectiu. El mínim que l'univers podria fer avui per mi és assegurar-se que qui hagi entrat sigui una dona i no un home. Si haig de tenir companyia, m'estimo més que sigui femenina. Soc forta, per la meva mida, i probablement em puc defensar en la majoria de les situacions, però ara mateix estic massa còmoda per quedar-me sola en un terrat a mitjanit amb un desconegut. Podria témer per la meva seguretat i sentir la necessitat d'anar-me'n, però en realitat no me'n vull anar. Com he dit abans, estic còmoda.

Finalment deixo que els meus ulls facin el trajecte fins a la silueta que s'aboca al petit mur. La mala sort ha vol-

gut que, clarament, sigui un home. Fins i tot abocat a la barana, puc veure que és alt. La seva amplada d'espatlles contrasta amb la fragilitat amb què se sosté el cap entre les mans. Amb prou feines percebo els moviments de pujada i baixada que li fa l'esquena quan agafa glopades d'aire i les exhala amb força.

Sembla com si es trobés a punt d'enfonsar-se. Em plantejo si hauria de dir alguna cosa per fer-li saber que està acompanyat, o escurar-me el coll, però entre que ho penso i vacil·lo, ell fa mitja volta i clava una forta puntada de peu a una de les cadires de terrassa que té al darrere.

M'esglaio en sentir la cadira relliscant pel terra, però, com si no fos en absolut conscient que té públic, el paio no s'atura amb una sola puntada. Continua clavant puntades i més puntades a la cadira. Però més que trencar-se sota la força bruta del seu peu, l'únic que fa la cadira és lliscar més i més lluny d'ell.

Aquesta cadira deu estar feta d'una resina especial per a embarcacions.

Un cop vaig veure el meu pare al cotxe fent marxa enrere contra una taula de jardí feta de resina especial per a embarcacions, i gairebé em va agafar un atac de riure. El para-xocs es va abonyegar, però la taula no es va fer ni una esgarrinxada.

Aquest tio es deu haver adonat que no hi té res a fer, davant d'un material de tan bona qualitat, perquè al final deixa de donar-li coces. Ara s'ha quedat dret, amb els punys premuts amb força a banda i banda. Per ser sincers, li tinc una mica d'enveja. L'home ha alliberat la seva agressivitat contra el mobiliari de la terrassa, com si fos l'amo. És evident que ha tingut un dia de merda, com jo, però mentre que jo em guardo l'agressivitat ben reprimida fins

que se'm manifesta de forma passivoagressiva, aquest tio ja li ha donat sortida.

La meua via d'escapatòria sempre havia sigut la jardineria. Quan em sentia estressada, sortia al pati del darrere de casa i em posava a arrencar totes les herbetes que hi trobava. Però des que vaig venir a viure a Boston, fa un parell d'anys, no he tornat a tenir pati. Ni una terrassa. Ni tan sols males herbes.

Potser em caldria invertir en una cadira de jardí feta de resina especial per a embarcacions.

Miro el paio encara un moment, mentre em pregunto si es tornarà a moure mai més. Continua allà palplantat, mirant-se la cadira. Ara ja no té els punys tancats. Té les mans posades sobre els malucs i m'adono per primer cop que la camisa li estreny una mica massa els bíceps. Li va a mida a la resta del cos, però té els braços enormes. Comença a furgar-se les butxaques fins que hi troba el que busca i, en el queestic convençuda que probablement és un mètode per calmar encara més la seva agressivitat, s'encén un porro.

Tinc vint-i-tres anys, he passat per la universitat i he fumats aquesta mateixa droga recreativa un parell de vegades. No penso jutjar aquest tio perquè senti la necessitat de fumar una mica de maria en privat. Però el tema és aquest, que no ho està fent en privat. Només que ell encara no ho sap.

Fa una pipada llarga i torna a acostar-se al petit mur que fa de barana. S'adona de la meua presència mentre treu el fum. S'atura en l'instant que les nostres mirades es troben. En veure'm, no sembla que s'hagi sorprès gaire, però tampoc que senti cap mena d'alegria. És a tres o quatre metres de mi, però els estels fan prou llum perquè pugui veure-li els ulls, que lentament repassen el meu cos,

sense que li pugui endevinar ni un sol pensament. Aquest tio sap com guardar les seves cartes. Mira una mica de gairell i té els llavis premuts, com una versió masculina de la Mona Lisa.

—Com et dius? —em pregunta.

La seva veu em ressona a l'estómac. No comencem bé. Les veus han d'aturar-se a les orelles, però de vegades —no gens sovint, de fet— una veu se m'enfonsa més enllà i em reverbera directament dins del cos. Té una d'aquestes veus. Profunda, segura i vellutada com la mantega.

Quan veu que no responc, es torna a atansar el porro als llavis i fa una altra pipada.

—Lily —dic, finalment. Odio la meua veu. Ha sonat massa feble per arribar-li a les orelles des d'aquí, i encara més per reverberar dins del seu cos.

Aixeca una mica el mentó i em fa un gest amb el cap:

—Que podries baixar d'aquí, Lily?

No és fins que diu això que m'adono de la seva postura: està molt recte; fins i tot diria que està rígid. Gairebé com si patís per si caic. No cauré. El petit mur fa pel cap baix un pam i mig d'ample, i jo sec més aviat de la banda de dins del terrat. Em podria agafar fàcilment, abans de caure, i a més tinc el vent a favor.

Abaixo la vista, em miro les cames i després giro els ulls cap a ell.

—No, gràcies. Hi estic força còmoda, aquí.

Es gira una mica, com si no fos capaç de mirar-me directament.

—Baixa, si us plau. —Ara és més una exigència, malgrat del seu ús del *si us plau*—. Aquí hi ha set cadires buides.

—Gairebé sis —el rectifico, recordant-li que tot just

ha estat a punt de destrossar-ne una. Però ell no ho troba gens graciós. Quan veu que no l'obeeixo, se m'acosta un parell de passes.

—Ets a menys d'un pam de caure i matar-te, i avui ja n'he tingut prou, de tot plegat. —Em torna a fer un gest perquè baixi—. M'estàs fent posar nerviós. I a sobre m'estàs fent baixar el globus que porto.

Giro els ulls en blanc i passo la cama per damunt del petit mur.

—Oh, és clar, Déu no vulgui que desaprofiteu un porro. —Baixo fent un salt i m'eixugo les mans als texans—. Ara millor? —li pregunto, mentre avanço cap a ell.

Deixa anar una alenada d'aire, com si veure'm enfilada al petit mur l'hagués estat realment obligant a aguantar la respiració. Passo pel seu costat per dirigir-me al cantó del terrat que té les millors vistes i, en fer-ho, no puc evitar adonar-me que és refotudament bufó.

No. Bufó és un insult.

Aquest home és una bellesa. Du les mans cuidades, fa olor de tenir diners i té aspecte de tenir uns quants anys més que jo. Se li fan arrugues als costats dels ulls mentre em segueix amb la mirada, i té un rictus com de llavis premuts, encara que és la seva expressió natural. Quan arribo al costat de l'edifici que dona al carrer, m'inclino i miro cap als cotxes d'allà a baix, provant de no semblar impressionada per la seva presència. Només pel tall de cabell que porta ja sé que és el tipus d'home que imposa i em nego a alimentar-li l'ego. No és que hagi fet res per fer-me pensar que en té, d'ego. Però porta una camisa informal de Burberry, i no estic segura d'haver estat mai sota el radar d'algú que es pugui permetre portar aquesta marca de manera informal.

Sento passes que se m'acosten per darrere, i aleshores el veig que s'aboca a la barana al meu costat. Observo de cua d'ull com fa una altra pipada al porro. Quan acaba, me l'ofereix, però jo faig un gest de rebuig. L'últim que em cal ara és estar drogada a prop d'un paio com ell. Només la seva veu ja és droga. Vull tornar-la a sentir, de manera que li llanço una pregunta:

—I què ha fet, aquesta cadira, per enfurismar-te tant?

Em mira. Vull dir que em mira de veritat. Els seus ulls es claven en els meus i em mira amb intensitat, com si em pogués veure tots els secrets exposats al rostre. No havia vist mai uns ulls tan foscos. Potser n'havia vist, però em semblen més foscos perquè estan associats a una presència tan intimidadora. No em respon, però la meva curiositat no s'esvairà tan fàcilment. Si vol forçar-me a baixar d'aquest petit mur tan acollidor i confortable, haurà de distreure'm una mica responent a la meva tafaneria.

—Ha estat una dona? —insisteixo—. Que t'ha trencat el cor, potser?

Riu una mica, en sentir aquesta pregunta.

—Tant de bo els meus problemes fossin tan trivials com els assumptes del cor. —S'inclina cap al petit mur per poder mirar-me cara a cara—. A quin pis vius? —Es llepa els dits i pinça la punta del porro abans de ficar-se'l a la butxaca—. No t'havia vist mai.

—És perquè no visc aquí. —Assenyalo en direcció a l'edifici de casa meva—. Veus aquell edifici d'assegurances?

Acluca una mica els ulls per enfocar cap a on li indico.

—Sí.

—Visc a l'edifici del costat. És massa baix per veure'l des d'aquí. Només té una alçada de tres pisos.

M'està mirant de cara un altre cop, recolzat en el petit mur.

—I si vius allà, què hi fas, aquí? Que viu aquí el teu xicot, o alguna cosa així?

D'alguna manera, el seu comentari em fa sentir inferior. És un comentari de primer curs de tir amb canya. Pel seu aspecte, sé que té més nivell. Em fa pensar que potser es guarda les tècniques més sofisticades per a dones que considera que s'ho mereixen més que jo.

—Teniu un terrat molt maco —li dic.

Aixeca una cella, esperant que ampliï una mica la meva explicació.

—Buscava una mica d'aire fresc. Un lloc per poder pensar tranquil·lament. He obert el Google Earth i aquest és l'edifici de pisos amb un terrat decent més a prop de casa meva.

Em mira amb un somriure.

—Almenys ets una dona frugal —em diu—. És una bona qualitat.

Almenys?

Faig que sí amb el cap, perquè en soc, de frugal. I té raó, és una bona qualitat.

—Com és que necessitaves aire fresc? —pregunta.

Perquè avui he enterrat el meu pare i li he fet un elogi èpic desastrós, i ara tinc la sensació que em costa respirar.

Em giro a mirar-lo i deixo anar l'aire a poc a poc.

—Podríem quedar-nos una estona en silenci?

Sembla una mica alleujat perquè li he demanat silenci. Es reclina sobre el petit mur i deixa un braç penjant al buit mentre mira cap avall, al carrer. Es queda així una estona, i jo el continuo mirant sense parar. Probablement sap que el miro, però no sembla que el molesti.

—El mes passat un home va caure d'aquest terrat —diu. La seva falta de respecte per la meva petició de silenci em podria haver irritat, però ara sento curiositat:

—Va ser un accident?

Encongeix les espatlles.

—No ho sap ningú del cert. Va passar a última hora del vespre. La seva dona diu que estava fent el sopar i ell va dir-li que pujava una estona a fer fotos de la posta de sol. Era fotògraf. Pensen que estava inclinat sobre el petit mur per fer la foto i va relliscar.

Miro per damunt del petit mur, preguntant-me com es pot haver posat algú en una situació en què pot relliscar per accident. Però, de sobte, recordo que fa uns minuts jo mateixa estava enfilada a l'altra banda del terrat.

—Quan la meva germana em va explicar què havia passat, l'únic que vaig ser capaç de pensar era si va aconseguir fer la foto o no. Esperava que la seva càmera no hagués caigut amb ell, perquè hauria estat una autèntica pena, no? Morir pel teu amor a la fotografia i a sobre no poder haver salvat la foto que et va costar la vida.

La seva pensada em fa riure. Tot i que no estic segura de si ara tocava riure.

—Dius sempre exactament el que et passa pel cap?
Ell encongeix les espatlles.

—Amb la majoria de la gent, no.

Això m'arrenca un somriure. M'agrada que no em consideri la majoria de la gent, tot i que no ens coneixem de res.

Recolza l'esquena al petit mur i encreua els braços damunt del pit.

—Has nascut aquí?

Faig que no amb el cap.

—Vaig venir de Maine, després de graduar-me a la universitat.

Arrufa el nas cap amunt i em sembla, tot plegat, d'allò més excitant: mirar aquest tio, amb la seva camisa informal de Burberry i el seu tall de cabells de dos-cents dòlars, fent ganyotes absurdes.

—O sigui que ets ben bé al purgatori de Boston, oi? Deu ser una bona merda.

—Què vols dir?

Fa un mig somriure aixecant una mica una vora de la boca:

—Que els turistes et tractin com si fossis local i els locals com si fossis una turista.

Faig una rialla.

—Caram, és una descripció molt acurada.

—Jo només fa dos mesos que soc aquí. No he arribat ni tan sols al purgatori, encara, o sigui que la teva situació és millor que la meva.

—Què hi has vingut a fer, a Boston?

—La meva residència. I la meva germana viu aquí. —Dona uns copets amb el peu i afegeix—: Just a sota nostre, de fet. Es va casar amb un bostonià que és un crac de la tecnologia i es van comprar l'àtic sencer.

Miro cap avall:

—Tota la planta?

Fa que sí amb el cap.

—És un cabró amb sort, treballa a casa. No li cal ni treure's el pijama i guanya un sou de set dígit.

Realment, això és ser un cabró amb molta sort.

—Quina mena de residència fas? Ets metge?

Fa que sí.

—Neurocirurgià. Em queda menys d'un any de residència i aleshores ja es podrà dir que ho soc oficialment.

És elegant, parla bé, és intel·ligent. I fuma maria. Si fos una pregunta de la selectivitat, seria: «Quina d'aquestes característiques és la que no quadra?».

—Trobés que haurien de fumar maria, els metges?
Fa una rialleta.

—Probablement, no, però si de tant en tant no ens poguéssim aviciar una mica, més d'un saltaria per damunt d'aquestes baranes, t'ho puc ben assegurar.

—Torna a mirar endavant amb el mentó descansant sobre els braços. Té els ulls tancats, com si gaudís amb la sensació del vent a la cara. Així no sembla tan impotent.

—Vols saber una cosa que només sap la gent d'aquí?

—És clar —diu, mentre em torna a dedicar la seva atenció.

Assenyalo cap a l'est:

—Veus aquell edifici? El del terrat verd?

Fa que sí amb el cap.

—Darrere hi ha un altre edifici, al carrer Melcher. I damunt hi ha una casa. Vull dir una casa de veritat, construïda sobre la teulada. Des del carrer no es veu, i l'edifici és tan alt que no hi ha gaire gent que sàpiga que hi és.

Sembla impressionat.

—De veritat?

Faig que sí amb el cap.

—La vaig veure quan buscava amb el Google Earth, i aleshores ho vaig consultar. Sembla que el 1982 van concedir-li el permís d'obres. No deu ser brutal? Viure en una casa damunt d'un edifici tan alt?

—Tindries tot el terrat per a tu —diu.

No se m'havia acudit. Si fos meva, hi podria tenir un hort, allà a dalt. Seria el meu refugi.

—Qui hi viu, allà? —em pregunta.

—No ho sap ningú, és un dels grans misteris de Boston.

Riu i després em mira amb expressió encuriosida.

—Quin altre gran misteri hi ha, a Boston?

—El teu nom. —Tan aviat com ho he dit, em pico el front amb la mà. Ha sonat tan ridícul que només em queda el recurs de riure'm de mi mateixa.

Somriu.

—Ryle —respon—. Ryle Kincaid.

Sospiro, enfonsant-me en els meus pensaments.

—Això és un nom de veritat.

—Perquè ho dius amb aquesta tristor?

—Perquè donaria qualsevol cosa per tenir un nom com cal.

—No t'agrada, Lily?

Inclino el cap i apujo una cella.

—És que de cognom em dic... Bloom.* —Es queda en silenci. Puc sentir com intenta aguantar-se la rialleta de commiseració—. Ja ho sé. És horrible. És nom de nena de dos anys, no de dona de vint-i-tres.

—Una nena de dos anys es dirà igual quan es faci gran. Els noms no són res que deixem enrere quan creixem, Lily Bloom.

—Per desgràcia meva —concluc—. Però el que ho fa encara més terrible és que m'encanta la jardineria. M'encanten les flors. Les plantes. Cultivar-les és la meva passió. Sempre he tingut el somni d'obrir una floristeria, però tinc por que, si ho fes, la gent es pensaria que la meva vocació no és autèntica. Pensarien que intento rendibilitzar el meu nom i que ser florista no és realment la meva passió.

* En anglès, *lily* significa 'lliri', i *bloom* significa 'flor' o 'florir'.
(N. de la T.)

—És possible —intervé—. Però quina importància té el que pensin els altres?

—Cap, suposo. —Em sorprenc murmurant «Lily Bloom's» en veu baixa. M'adono que somriu una mica—. En realitat és un nom magnífic per a una floristeria. Però tinc un grau universitari en ciències empresarials. Estaria apuntant massa avall, no trobes? Treballo per a una de les empreses de màrqueting més importants de Boston.

—Tenir el teu propi negoci no és apuntar cap avall —diu.

Aixeco una cella:

—Llevat que fracassi.

Em dona la raó assentint amb el cap:

—«Llevat que fracassi» —repeteix—. I quin és el teu segon nom, Lily Bloom?

Faig un gemec i això li fa aixecar el cap amb atenció.

—Vols dir que encara és pitjor?

M'agafo el cap entre les mans i assenteixo.

—Rose? —s'aventura.

Nego amb el cap.

—Violet?

—Tant de bo! —M'encongeixo i xiuxiuejo—: Blossom.*

Hi ha un moment de silenci.

—Mare meva —diu en veu baixa.

—Sí. Blossom és el cognom de soltera de la meva mare i els meus pares van pensar que era obra del destí, que els seus cognoms fossin sinònims. De manera que, òbviament, quan vaig néixer em van voler posar nom de flor.

* 'En flor' o 'floració'. (N de la T.)

—Els teus pares deuen ser uns autèntics malparits.

Un d'ells ho és. Ho *era*.

—El meu pare s'ha mort aquesta setmana.

Em mira.

—Ben trobat, però no cola.

—Ho dic de veritat. És per això que he pujat aquí, aquest vespre. Em semblava que necessitava fer una bona plorada.

Em mira un moment amb expressió desconfiada per assegurar-se que no li prenc el pèl. No es disculpa per la relliscada. En canvi, els ulls se li tornen una mica més curiosos, com si realment se sentís intrigat:

—Teníeu bona relació?

Quina pregunta més difícil. Recolzo el mentó sobre els braços i torno a mirar cap al carrer.

—No ho sé —responc, alçant les espatlles—. Com a filla seva, l'estimava. Però com a ésser humà, l'odiava.

Sento que m'observa uns instants i després em diu:

—M'agrada, la teva sinceritat.

Li agrada la meva sinceritat. Em sembla que m'estic posant vermella.

Tornem a quedar-nos en silenci, i després em diu:

—No t'agradaria, de vegades, que la gent fos més transparent?

—En quin sentit?

Furga amb el dit en un trosset de l'estucat de la paret fins que l'arrenca. L'empeny per damunt del petit mur.

—Tinc la sensació que tothom s'amaga de com realment és, quan en realitat tots tenim la mateixa malícia. Simplement, n'hi ha que se n'amaguen millor que els altres.

O bé li està pujant el porro, o bé és un tipus d'aquests introspectius. Sigui com sigui, em sembla bé. Les meves

converses preferides són aquelles que no tenen cap resposta de veritat.

—No crec que ser una mica reservat tingui res de negatiu —comento—. La veritat nua no sempre és bonica.

Em mira un moment:

—La veritat nua —repeteix—. M'agrada.

Fa mitja volta i camina fins al centre del terrat. Col·loca bé el respatllet d'una de les gandules de jardí que tinc al darrere i s'hi estira. És d'aquestes que poden quedar planes del tot, de manera que es posa les mans sota el cap i mira el cel. Ocupo la del seu costat i ajusto el respatllet fins a quedar a la mateixa alçada que ell.

—Digue'm una veritat nua, Lily.

—En relació amb què?

Encongeix les espatlles.

—No ho sé. Alguna cosa que no et faci sentir orgullosa. Alguna cosa que em faci sentir menys fracassat per dins.

Es queda mirant el cel, esperant que li doni una resposta. Repasso amb els ulls la línia del seu maxil·lar, la corba dels pòmuls, la silueta dels llavis. Té les celles juntes en una expressió concentrada. No sé gaire per què, però sembla que necessita parlar, ara mateix. Penso en la seva pregunta i provo de trobar una resposta sincera. Quan se me n'acut una, aparto la mirada d'ell i miro cap al cel.

—El meu pare era un maltractador. No amb mi..., amb la meva mare. Quan es barallaven s'enrabiava tant que de vegades li clavava cops. Quan passava, després s'estava una setmana o dues provant de compensar-ho. Feia coses com dur-li flors o convidar-nos a sopar a un bon restaurant. De vegades em comprava coses perquè sabia que jo no podia suportar que es barallessin. De pe-

tita, de vegades em sorprenia desitjant aquelles nits en què es barallaven. Perquè sabia que després vindrien dues setmanes fantàstiques. —Faig una pausa; no estic segura d'haver-m'ho confessat mai—. És clar que, si hagués pogut, hauria fet que no la toqués mai. Però el maltractament era una part indestriable del seu matrimoni, i allò va esdevenir la nostra norma. Quan em vaig fer més gran, em vaig adonar que no haver fet res per impedir-ho em feia ser tan culpable com ell. Vaig passar-me gairebé tota la vida odiant-lo per ser tan mala persona, però no estic segura de ser gaire millor que ell. Potser tots dos som dolents.

En Ryle es tomba per mirar-me amb una expressió amoïnada.

—Lily —em diu convençut—. No n'hi ha, de gent dolenta. Tots som persones que de vegades fem coses dolentes.

Obro la boca per respondre, però les seves paraules m'han deixat en silenci. *Tots som persones que de vegades fem coses dolentes*. Suposo que en certa manera té raó. Ningú és exclusivament dolent, ni tampoc hi ha ningú que sigui del tot bo. Però n'hi ha que s'han d'esforçar més per tapar la dolenteria.

—Et toca a tu —li dic.

Per la seva reacció, penso que potser no té ganes de jugar al seu propi joc. Sospira amb força i es passa una mà pels cabells. Obre la boca per dir alguna cosa però després la torna a tancar amb força. Reflexiona uns instants i finalment parla:

—Aquest vespre he vist morir un nen. —El seu to és el d'una persona abatuda—. Tenia només cinc anys. Ell i el seu germà petit han trobat una pistola a l'habitació dels seus pares. El petit l'ha agafat i se li ha disparat per

accident. —Se m'encongeix l'estómac. Penso que potser aquesta veritat és una mica excessiva, per a mi—. Quan ha arribat a la taula del quiròfan ja no s'hi podia fer res. Tots els que érem al seu voltant, les infermeres, els altres metges, sentien tanta pena per aquesta família... «Els pobres pares», deien. Però quan he hagut de sortir a la sala d'espera i dir-los a aquells pares que el seu fill no se n'havia sortit, no he sentit gens de pena per ells. Desitjava que patissin, que sentissin tot el pes de la seva ignorància, per haver tingut una arma carregada a l'abast de dues criatures innocents. Volia que sabessin que no només havien perdut un fill, sinó que havien arruïnat la vida del que havia premut el gallet accidentalment.

Per l'amor de Déu. No estava preparada per a una història tan forta.

No puc ni concebre com una família pot arribar a superar una cosa així.

—El germà d'aquest pobre nen —dic—. No m'imagino com l'afectarà, això..., haver vist una cosa així.

En Ryle s'espolsa una brossa dels pantalons.

—Li destrossarà la vida, així és com l'afectarà.

Em tombo a mirar-lo i recolzo el cap sobre una mà:

—És molt difícil, veure coses així cada dia?

Mou una mica el cap.

—Hauria de ser molt més difícil, però com més a prop estic de la mort, més esdevé part de la meva vida. No estic segur de com em fa sentir, això. —Em torna a mirar als ulls—. Explica'm alguna cosa més —em demana—. Em sembla que la meva anècdota ha sigut una mica més recargolada que la teva.

No hi estic d'acord, però decideixo explicar-li l'acte pervers que he fet no fa ni dotze hores.

—Fa un parell de dies, la meva mare em va demanar que fes l'elogi al funeral del meu pare, avui. Li vaig dir que no m'hi sentia còmoda, que potser ploraria massa per parlar davant del públic... però era mentida. No ho volia fer, senzillament, perquè crec que un elogi l'hauria de fer algú que sentís respecte pel difunt. I jo no respectava gaire el meu pare.

—I l'has fet?

Faig que sí amb el cap.

—Aquest matí. —M'incorporo i col·loco les cames sota meu, mentre em tombo a mirar-lo—. El vols sentir?

Somriu.

—I tant.

Em poso les mans sobre la falda i respiro fondo.

—No tenia ni idea de què dir. Cap a una hora abans del funeral, li he explicat a la mare que no el volia fer. M'ha dit que era fàcil i que el meu pare hauria volgut que el fes. M'ha dit que només havia de pujar a l'escenari i dir cinc coses magnífiques del meu pare. I aleshores... això és exactament el que he fet.

En Ryle aixeca el cap sobre el colze, amb una expressió molt atenta. Té clar, per la meva actitud, que la cosa empitjorarà.

—Oh, no, Lily. Què has fet?

—Això. Mira, ho tornaré a representar per a tu.

Em poso dreta i camino cap a l'altra banda de la meva gandula. Em poso ben recta, com si estigués mirant la mateixa sala plena de gom a gom a què m'he enfrontat aquest matí. M'escuro la gola.

—Hola, soc la Lily Bloom, filla del difunt Andrew Bloom. Gràcies a tots per acompanyar-nos avui, mentre lamentem la seva pèrdua. Volia dedicar un moment a honorar la seva vida, compartint amb vosaltres cinc coses

boniques del meu pare. La primera... —Abaixo la vista cap a en Ryle i alço les espatlles—. Ja està.

S'incorpora.

—Què vols dir?

Torno a seure a la gandula i m'hi estiro.

—M'he quedat allà palplantada dos minuts en silenci, sense dir ni una paraula més. No hi ha ni una sola cosa bonica que sigui capaç de dir d'aquest home..., de manera que m'he limitat a quedar-me mirant la gent en silenci, fins que la meva mare s'ha adonat de què estava fent i li ha demanat al meu tiet que em fes fora del faristol.

En Ryle inclina el cap.

—Em prens el pèl? Has fet un antielogi al funeral del teu propi pare?

Faig que sí amb el cap.

—Em sembla que no n'estic orgullosa. Vull dir que, si hagués estat per mi, m'hauria estimat més que hagués sigut una bona persona i jo m'hauria quedat allà una hora recordant-lo.

En Ryle es torna a estirar.

—Caram —exclama, movent el cap—. Ets la meva heroïna. T'acabes de carregar un mort.

—No cal que parlis així.

—Oh, què vols que et digui! La veritat nua fa mal.

Faig una rialleta.

—Et toca a tu.

—No puc superar-ho, això.

—Etic segura que t'hi podries acostar.

—Jo no n'estic gens segur.

Giro els ulls en blanc.

—I tant que sí. No em facis sentir com la pitjor persona de tots dos. Digue'm la pitjor cosa que has pensat últimament, d'aquestes que la gent no gosa dir en veu alta.

Aixeca una mà per posar-se-la al clatell, em mira als ulls i m'etziba:

—Vull cardar amb tu.

Em quedo bocabadada. Torno a tancar la boca.

Em sembla que m'he quedat sense paraules.

Em mira amb una expressió innocent.

—M'has demanat el mal pensament més recent que he tingut, oi? Doncs és aquest. Ets bonica. Jo soc un tio. Si fossis de les que els agraden els rotllos d'una nit, et portaria a baix a la meva habitació i cardaria amb tu.

No soc capaç ni de mirar-lo. La seva declaració em fa sentir mil coses a la vegada.

—Doncs no, no soc de tenir rotllos d'una nit.

—Ja m'ho imaginava —respon—. Et toca a tu.

Parla amb aquella naturalitat, com si no m'acabés de deixar sense paraules.

—Em cal un minut per recuperar-me d'aquesta —de-mano, rient.

Intento trobar alguna cosa que el pugui escandalitzar una mica, però em costa refer-me del que m'acaba de dir, en veu alta. Potser és perquè és neurocirurgià, i no m'havia imaginat mai algú amb el seu nivell de formació fent servir el verb *cardar* amb tanta alegria.

Recupero la seriositat... més o menys..., i aleshores dic:

—Molt bé, ja que has tret el tema... El primer noi amb el qual em vaig ficar al llit era un sensesostre.

Em mira amb atenció sobtada.

—Necessitaré que ampliis una mica aquesta història.

Estiro un braç i hi recolzo el cap al damunt.

—Em vaig criar a Maine. Vivíem en un barri prou benestant, però el carreró del darrere de casa no estava en gaires bones condicions. El nostre pati interior donava a

una casa mig en ruïnes i a dos solars abandonats. Em vaig fer amiga d'un noi que es deia Atlas, que vivia a la casa abandonada. Ningú sabia que hi vivia, només jo, i de tant en tant li duia menjar, roba i coses així. Fins que el meu pare em va enxampar.

—I què va fer?

Se'm tensa la mandíbula. No sé per què he hagut de parlar d'aquest tema, quan encara ara m'esforço cada dia per no pensar-hi.

—El va apallissar. —Aquesta és la dosi màxima que penso exposar d'aquesta història—. Et toca.

Em mira una estona en silenci, com si sabés que hi ha moltes més coses que no li explico. Però aleshores desvia la mirada.

—La idea del matrimoni em repugna. Tinc gairebé trenta anys i no tinc cap ganes de casar-me. I, en especial, no penso tenir fills. L'única cosa que li demano a la vida és tenir èxit. Molt d'èxit. Però, si ho confesso davant d'algu, em fa semblar un arrogant.

—Vols dir èxit professional? O estatus social?

—Totes dues coses —respon—. Tothom en pot tenir, de fills. Tothom es pot casar. Però no tothom pot ser neurocirurgià. Això em fa sentir molt orgullós. I no només vull ser un bon neurocirurgià, vull ser el millor de la meva especialitat.

—Tens raó, et fa semblar un arrogant.

Somriu.

—La meva mare té por que estigui malbaratant la vida perquè no faig res més que treballar.

—Ets neurocirurgià i la teva mare se sent decebuda? —Ric—. Déu meu, quina bogeria. No es conformen mai, els pares, amb el que fan els seus fills? No troben mai que són prou bons per a ells?

—Els meus fills no ho serien —diu, movent el cap a banda i banda—. No hi ha gaire gent que tingui l'empenta que tinc jo, de manera que els estaria condemnant a ser uns fracassats. Per això no en vull tenir mai.

—De fet, em sembla una postura molt respectable, Ryle. Hi ha molta gent que no és capaç d'admetre que són massa egocèntrics per tenir fills.

Ell nega amb el cap.

—Oh, és que jo soc realment massa egocèntric per tenir fills. I massa egocèntric per tenir una relació.

—I aleshores, com ho evites? No surts mai amb ningú?

Em mira i fa un somriure discret.

—Quan tinc temps, hi ha noies que satisfan les meves necessitats. No tinc cap carència, en aquest aspecte, si és el que vols saber. Però l'amor no em crida l'atenció. Sempre m'ha semblat més una càrrega que qualsevol altra cosa.

Tant de bo jo pogués dir el mateix. La meva vida hauria estat molt més fàcil.

—Em fas enveja. Jo encara tinc aquesta idea que hi deu haver l'home perfecte per a mi en algun lloc. Tinc tendència a cansar-me molt ràpid dels nois, perquè no n'hi ha cap que acompleixi les meves expectatives. És com si estigués sempre a la recerca del Sant Graal.

—Hauries de provar el meu mètode, doncs.

—Quin és?

—Els embolics d'una sola nit. —Aixeca una cella, com si m'hi estigués convidant.

M'alegro que ara sigui fosc, perquè em bullen les galtes.

—No podria ficar-me mai al llit amb algú sabent que

la relació no passarà d'allà. —Ho dic en veu alta, però sento que el meu to no és gaire convincent quan l'hi dic a ell.

Respira fondo, lentament, i després es torna a estirar.

—No ets aquesta mena de noies, eh? —respon, amb un deix de decepció.

És una decepció que comparteixo. No estic segura que el rebutjaria, si fes algun gest per acostar-se'm, però segurament acabo d'avortar aquesta possibilitat.

—D'acord, no et ficaries al llit amb algú que acabes de conèixer... —em torna a mirar als ulls—, però fins on estaries disposada a arribar?

No tinc una resposta. Em torno a estirar a la gandula perquè la manera com em mira em fa voler replantejar-me tenir embolics d'una nit. No cal que hi estigui en contra, suposo. Simplement, no m'ho ha proposat mai ningú que em fes prou il·lusió.

Fins ara. Em sembla. De fet, m'ho està proposant de veritat? Sempre he sigut molt maldestra, en això de flirtejar.

Allarga un braç i s'agafa a la meva gandula, i amb un gest àgil i que no li costa gens d'esforç l'acosta cap a ell fins que la meva gandula xoca amb la seva.

Tinc tot el cos en tensió. El tinc tan a prop, ara, que puc sentir l'escalfor del seu alè tallant l'aire fred. Si em girés a mirar-lo, tindria la seva cara a centímetres de la meva. Però no ho faig, perquè segurament intentaria besar-me i no en sé res, d'aquest tio, llevat d'un parell de veritats nues. Però, amb tot, perdo una mica el seny quan em col·loca una mà sobre la panxa.

—Fins on arribaries, Lily? —Té aquesta veu suau i temptadora que se'm fica per tot el cos.

—No ho sé —murmuro.

Comença a moure els dits a la recerca de la vora de la meva samarreta. Comença a apujar-me-la a poc a poc fins a deixar un tros de pell a l'aire.

—Ai, mare —xiuxiuejo, en sentir l'escalfor de la seva mà pujant-me per la panxa.

Deixant el seny de banda, em giro cap a ell i em deixo captivar per la seva mirada, plena d'esperança, d'anhel i de seguretat. Es mossega el llavi inferior mentre comença a pujar una mica més la mà per dins de la meva samarreta. Sé que pot notar el meu cor accelerat. Merda, si fins i tot el deu sentir.

—He anat massa lluny? —em pregunta.

No sé quina part de mi respon, però faig que no amb el cap.

—Ni tan sols t'hi acostes.

Somriu i em toca suaument la part interior dels sostenidors, fregant amb els dits la pell, que sento estremir-se.

Tan aviat com tanco els ulls, el soroll d'un timbre esquinça l'aire. La seva mà es queda rígida quan tots dos ens adonem que és un telèfon. El seu.

Recolza el front a la meva espatlla i exclama:

—Oh, merda.

Arrufo les celles quan em treu la mà de sota la samarreta. Busca el mòbil a la butxaca, s'aixeca i s'allunya unes passes abans de respondre.

—Doctor Kincaid —diu. Escolta amb atenció, mentre s'agafa el clatell amb una mà—. No hi pot anar el Roberts? Ni tan sols estic de guàrdia, jo. —Més silenci, fins que diu—: Està bé, dona'm deu minuts. Surto ara mateix.

Penja i es torna a ficar el mòbil a la butxaca. Quan es gira a mirar-me, fa cara de decepció. Assenyala la porta que du a les escales i em diu:

—Haig de...

Faig que sí amb el cap.

—I tant, ja ho entenc.

Es queda pensant un segon i després aixeca un dit.

—No et moguis —em demana, mentre torna a agafar el mòbil. S'acosta una mica més i mira la pantalla, com si volgués fer-me una foto. Estic a punt de protestar, però ni tan sols sé per què. Vaig totalment vestida, però, per algun motiu, em sento una mica nua.

Em fa una foto estirada a la gandula, amb els braços relaxats més amunt del cap. No tinc ni idea de què pensa fer-ne, però m'agrada que me l'hagi fet. M'agrada que hagi volgut guardar un record de mi, tot i saber que no ens tornarem a veure mai més.

Mira la foto a la pantalla uns segons i somriu. Gairebé tinc la temptació de fer-li una foto a ell, però no estic segura de voler tenir una foto d'algú que no tornaré a veure mai més. La idea em sembla una mica depriment.

—Ha sigut un plaer coneixe't, Lily Bloom. Espero que vencis les probabilitats de la majoria dels somnis i aconsegueixis els teus.

Somric, sentint-me trista i confosa a parts iguals davant d'aquest tipus. No estic segura d'haver estat mai amb ningú com ell..., algú amb una vida i amb un tram fiscal tan diferent del meu. I, probablement, no hi tornaré a estar. Però em sorprèn gratament comprovar que, tots plegats, no som tan diferents.

Malentès confirmat.

Ell abaixa un moment la vista, en una postura indecisa. És com si s'estigués debatent entre el desig de dir-me alguna altra cosa i el deure d'anar-se'n. Em mira per darrer cop, ara sense fer cara de pòquer. Puc llegir la decep-

ció al gest de la seva boca abans que faci mitja volta i s'allunyi de mi. Obre la porta i sento els seus passos que es van apagant mentre baixa per les escales. Torno a estar sola al terrat, però, per a la meva sorpresa, ara això em fa sentir una mica trista.